

» Telefònica té un únic servei d'averies, amb 1.200 treballadors repartits en 70 empreses diferents.

» Gairebé un 30% són treballadors immigrants, contractats en origen amb uns deutes inicials vers l'empresa: el passatge, les eines de treball (fins i tot l'ordinador) i el lloguer del pis a l'empresari, que sovint infla les xifres i fica 16 persones en un pis on només n'hi caben 6, obtenint beneficis extra del lloguer i de les eines.

SUBCONTRACTACIÓ A TELEFÒNICA // FRANCESC QUERALT, EN CONSTRUCCIÓ

“Això cada cop s'assembla més a la delinqüència organitzada”

El passat juliol, després d'algunes traves juridicolègals del Departament de Treball, es va poder fer amb èxit la primera vaga general a les subcontractes de Telefònica de tot Catalunya. Un sector on treballen 1.200 treballadors, que fan exactament la mateixa feina i que estan segregats en 70 empreses diferents, en una estratègia de debilitació de la defensa col·lectiva, d'abaratiment dels costos de treball i de segregació empresarial profundament neoliberal. Passa aquí, a casa nostra, en el paradís 'social' del tripartit. Amb aquest rerefons hem parlat amb Francesc Queralt, membre de la plataforma de treballadors i treballadores En Construcció i del Comitè d'Empresa.

David Fernández
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Eloy de Mateo

Marxa dels treballadors i treballadores de les subcontractes de Telefònica

Com valoreu la vaga del juliol passat? De forma molt positiva. És el primer cop que es produeix una vaga d'aquestes característiques, aplegant treballadors i treballadores precaris de diferents empreses. Això és una fita important. S'ha trencat el glaç que hi havia. Afegiu que la major part d'aquestes empreses ni tan sols tenen comitè d'empresa. I on el tenen, la gent els ha superat àmpliament per l'esquerra. Fins i tot s'han donat casos de negociació entre empresa i vaguistes, obviant el comitè d'empresa.

“La contractació fixa no arriba al 10% i la jornada s'allarga fins a 11 o 12 hores”

Hi ha hagut algun canvi formal? Allà on hi ha hagut un índex de vaguistes més alt, han començat a oferir certes millores als treballadors. Ara persegueixen trencar la unitat d'acció entre les plantilles. Això té una part positiva: on més es lluita hi ha més fruits. Però també negativa; si t'esborres de la lluita general a canvi d'un acord parcial, el nivell del que pots aconseguir minva molt.

Com queda ara la lluita? Passat l'estiu, cal tornar a la càrrega. La primera vaga era la més difi-

cil. Ha sortit força bé, amb una aturada importantíssima. A finals de mes hi haurà negociacions entre la patronal i els sectors del metall de CCOO i UGT. Una reunió que van anunciar a tort i a dret amb l'objectiu de rebentar la vaga. Caldrà pressionar la patronal, però també CCOO i UGT. Només preveuen tractar aspectes tangencials de les reivindicacions, oblidant les fonamentals: contractació fixa, salaris i jornada. És a dir, aquells aspectes que poden aproximar, millorar i equiparar les condicions laborals.

I quines segueixen sent les condicions draconianes? Sota quin conveni col·lectiu treballen? Amb el conveni del metall, que és el primer que van trobar amb salaris baixos i apa, aquest mateix. La qüestió era que no s'equiparessin amb el de Telefònica. Ells tenen un sou fix molt baix, amb una part variable que obliga a treballar moltes hores per assolir un salari

minimament decent. Amb jornades d'onze o dotze hores diàries per arribar als 1.500 euros, amb molta sort. La contractació també és precària, amb un percentatge de fixos que no arriba al 10%. Aquests factors determinen un augment ben significatiu de la sinistralitat. Quan s'informa d'un accident a les reunions de Seguretat i Salut entre Telefònica i el Comitè, sempre és a la contracta.

Treballen el doble per la meitat? Podriem dir que sí, és una bona aproximació.

Hi ha a una gruix important de treballadors nous que pateixen aquest tipus d'explotació? Sí, gairebé un 30% són treballadors immigrants. I les condicions són pitjors encara. Contractats en origen amb uns deutes inicials vers l'empresa. Ja deuen el passatge, les eines de treball (inclòs ordinador) i el lloguer del pis a l'empresari, que sovint infla les xifres i fica setze persones en un

pis on només n'hi caben sis, obtenint beneficis extra del lloguer, de les eines... En fi, una cosa que si no ho veus no t'ho creus.

Juguen amb la por, també? Sí. Amenaces de perdre la feina i, per tant, el permís de residència. Són constants. Però quan porten aquí uns anys, ja existeix una xarxa de coneguts, amics i familiars, ja no hi ha tanta por i s'arrisquen a lluitar. Això no vol dir que no segueixin rebent amenaces, que molts cops es materialitzen.

Com s'ha arribat a aquesta situació i quin és el paper que hi han tingut els grans sindicats? Han abandonat a la seva sort aquest sector, com tants d'altres. La situació és d'abandonament total. A Telefònica, han pactat la desaparició progressiva de la plantilla fixa i amb drets a canvi que no sigui massa traumàtica i d'una substancial participació en la gestió del fons del Pla de Pensions. Això implica mirar cap a una altra banda quan

passen coses en el món de la precarietat. I si ara han aparegut en un moment clau de la mobilització, serà per frenar-la i fer-la passar pel tub un cop més. Aquesta és, al meu entendre, la tasca que fan avui dia els grans sindicats.

I l'administració pública i la inspecció de treball? Amb tot el respecte cap aquests organismes i cap a la gent que hi té confiança o hi treballa, poden fer ben poca cosa. Fonamentalment, per manca de voluntat política i d'uns mitjans absolutament insuficients per intentar cap acció de control o sanció vers les empreses que s'enriqueixen amb la precarietat. La ràtio d'empreses per inspeccionador de treball és escandalosa.

“Un 30% de treballadors, immigrants contractats en origen, arriben ja endeutats”

De Telefònica, des de Sintel fins a les stock options, estem davant la nova economia de casino? Sí. Això cada cop s'assembla més a la delinqüència organitzada. Si és que no ho és, ja.

I des de la privatització s'ha vist de tot. Patrimoni públic literalment assaltat, permanent destrucció de llocs de treball...

La privatització de Telefònica, com la de Renfe, Correus, Endesa... requereix un substrat social desideològitzat i desorganitzat. Primer es genera un fals imaginari del “desastre” de l'empresa pública, fins que es demanen a crits solucions dràstiques i es bandegen les conseqüències humanes, socials i laborals. Això implica una triple connivència Capital-Estat-Sindicats. Per força. Després hi ha les responsabilitats i les col·laboracions individuals, que també compten.

I les noves formes de resistència sindical per on poden venir? Doncs de la pura necessitat de defensar-te. De transmetre l'experiència del què ha passat. De provar formes de coordinació i lluita que no s'ajustin estrictament als canals legals. D'innovar i d'aprendre de les idees dels altres. No ho sé, és una pregunta massa heavy per a un pobre telefònic. Entre tots i totes ho anirem veient. ☺

Telefònica, catedral de la segregació

Des la concorreguda ampliació de capital del 1967, les anomenades 'matildes' popularitzades a través dels mass media per l'actor José Luis López Vázquez —“Matilde, Matilde, he comprado telefónicas!”—, la multinacional espanyola ha marcat un dels traços més paradigmàtics del capitalisme popular a l'Estat espanyol. En tots els sentits de la fira d'estafes de Telefònica. Abans i

ara, enfilada avui al carro de la globalització, la companyia està capficada en el tercer assalt ideològic de la història universal per esmicolar el moviment obrer, a cop de segregació. De les matildes a les stock options, dels acomiadaments massius a les jubilacions forçoses, de la segregació kafkiana i la flexibilització extrema amb beneplacit oficial fins a la degradació de les

condicions del treball i la recolonització de l'Amèrica Llatina. En fi. EREs, OPV, parqués bursaris, Aznar & friends, Villalongas i Aliertas i tota la lletania més neoliberal possible de la nova fase d'acumulació. La tupinada de l'enriquiment fàcil i l'atrancament a cara descoberta amb absoluta impunitat. Tot plegat a través del que, encara avui, està considerat legalment... un servei públic.